

geiger.dk

[sound matters]
labelkollektiv
DISTRIBUTION
phisteria
www.phisteria.com

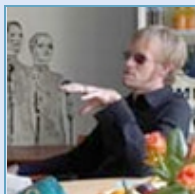
forside :: om geiger :: anmeldelser :: artikler :: forum :: kalender :: konkurrencer :: links :: relevans :: geiger records

SØG

søgeord

SØG

ARTIKLER

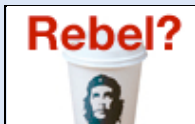
Kategorier

- » Gæsteanmeldere
- » Kronikker
- » Årets albums

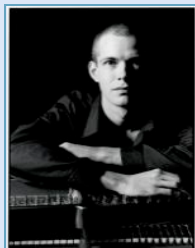
Features

- » RSS

ANNONCE

GÆSTEANMELDERE

Læs hvad forskellige gæsteanmeldere har anbefalet her på Geiger.dk. Læs bl.a. anbefalinger fra:

- » [Rasmus Riis](#)

Artikler

DET VIGTIGSTE ER AT MUSIKKEN SKER

Interview med Alle med balloner og terrasser

6. dec [Artikel] Anders Jørgen Mogensen og Andreas Haur-Jensen danner tilsammen Alle med balloner og terrasser, der tidligere i år udsendte en blå 10"-plade med fire energisk vellykkede kompositioner bygget på sang og trommer. Anders, som også er frontfigur i bandet KLoAK, bruger sin stemme, og Andreas eksperimenterer med trommerne, som han gør det med bl.a. Düreforsøg og Mit Nye Band. I et e-interview har vi talt med duoen om mulighederne i en simpel konstellation og om deres idéer angående Escho, et umiddelbart grænseløst foretagende, som de begge er medstiftere af.

Af Jesper Elving

Hvordan opstod konstellationen, og har det været et mål for jer at arbejde med ting, som adskiller sig fra det, I tidligere har lavet med jeres bands?

Andreas: - Det første vi gjorde var at indspille. Idéen var at udforske kombinationen af rytme og stemme, og at skabe en form for lydcollage med udgangspunkt i vores opdagelser. Jeg havde desuden nogle konkrete idéer til indspilningsmetoder, bl.a. måden at optage og manipulere trommer på, som jeg gerne ville afprøve. Vi indspillede det meste i april 2006 på en 4-spors båndoptager.

- Der var flere timers optagelser, som jeg gennem det følgende år satte sammen i forskellige sekvenser og præsenterede for Anders. Det endte med, at fire numre rummede essensen af vores eksperiment, og det er dem man kan høre på pladen. Med hvert nummer har vi forsøgt at skabe et plateau, et sceneri af lyd. Flertydige rytmer og melodier, tempoer som løber løbsk, stemmer i flere lag, klangmæssige proportionsforvrængninger.

Anders: - Det var ikke meningen, at vi skulle lave en plade eller danne et band. Projektet begyndte for mig som et forsøg på at lære at improvisere. KLoAK har altid været meget stramt med popsange, der skal spilles på en bestemt måde hver gang.

- Alt er lettere, når man kun er to. Hvis jeg gerne vil øve, ringer jeg til Andreas, og siger han ja, så øver vi. Det er en klar frihed. Det er også meget lettere at ændre musikken i nuet, når man kun er to. En ting der er vigtig for mig omkring konstellationen er, at den er meget klassisk. Tromme- og vokalmusik findes alle steder og i alle tider, og alle kan identificere sig med vores lyd kilder. Alle ved, at de kan lave lyd med deres stemmer og alle ved, at der kommer lyd, når de slår på noget.

Andreas: - Det har ikke været ambitionen at skabe noget, som bevidst adskiller sig fra de projekter, som vi ellers er involveret i. Forhåbentligt lever hvert nyt projekt sit eget liv, har sit eget univers og sin egen indre logik. Hvis det adskiller sig fra vores andre bands, så handler det måske mere om, at vi her følger abstraktionerne og vores egne absurde indfald fuldstændigt til dørs.

Det er interessant, hvordan adgangen til at arbejde spontant bliver lettere,

LOGIN

Brugernavn

.....

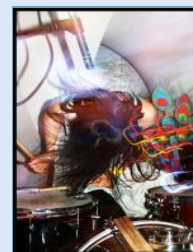
 Husk!

- » [Registrer profil](#)
- » [Glem kodeord](#)

ANNONCE

MEST LÆSTE

Den generøse festival
Elektronisk
Jazzjuice 2008,
Århus, 18-19. juli.

En 30+ der stadig er cool
Reportage fra
Roskilde Festival,
2008

Ind i væggen og ud i det blå
- reportage fra
Maratonkoncert ved
Asger Jorns Det
Store Relief, Aarhus
Festuge 2008

når I kun er to. Arbejder I også alene, eller ser I det som en essentiel del af arbejdet med musik, at det foregår i større eller mindre grupper?

Andreas: - Jeg har altid arbejdet meget med mit spil og mine idéer på egen hånd, for mig er det udgangspunktet. Jeg kan godt lide at samarbejde med folk, som har en anden tilgang til tingene end jeg selv, nogen som kan noget andet.

- Det gælder jo om at inspirere hinanden, og det er ofte når man bliver overrasket og tingene tager en uventet drejning, at det bliver helt sublimt. På den måde er der ikke forskel på om man er to eller ti i en gruppe, det gælder om at finde den rigtige balance og skabe et fælles musikalsk univers.

Anders: - Jeg har kun ganske få gange arbejdet 100% solo omkring musik. Det tætteste jeg kommer på det er i et vokalprojekt jeg har. (Vi har spillet under navnene Beatles, Pretty Pretty Maids og nu Kirke. De to øvrige medlemmer er Niels Kristian Eriksen fra KLoAK og Anders Langhoff). Her kommer jeg med, hvad der kunne ligne en færdig sang, men det ender altid med, at de andre finder på noget, der ændrer sangen. Det endelige resultat bliver bedre på den måde. Det hænger måske sammen med, at jeg ikke kan spille noget instrument. Jeg kan kun synge, og sådan er det åbenbart bare.

- Alle med balloner og terrasser er let på den måde, at vi kun er to, der skal finde på noget fedt. I andre bands bliver en sang måske droppet, fordi guitaristen ikke kan finde på noget, selvom trommerne, bassen og vokalen fungerer.

- Andreas kan sagtens arbejde solo med sit beat, og jeg kan arbejde solo med min klang, eller hvad fanden det nu er jeg laver. Andreas spiller et trommebeat, og jeg synger. Samlet dannes det nummer, vi spiller. Adskilt ville det være noget helt andet.

Er der mere på vej fra Alle med balloner og terrasser?

Andreas: - Vi har spillet en del koncerter med nyt materiale i efteråret, og i første omgang har vi indspillet numrene for at dokumentere dem. Måske bliver det til et helt album, men det kan også være at vi finder på en anden udgivelsesform, det kunne f.eks. være en række singler. Men det har vi endnu ikke afgjort.

- Den store forskel på det nye materiale og den blå 10", er at vi denne gang har lavet numre som det kan lade sig gøre at fremføre live, og som vi derfor også har indspillet live. Den første plade var mere en slags båndcollage og et indspilningseksperiment.

- Den allerførste koncert, vi spillede, var til udgivelsesfesten for pladen, og vi skulle derfor først finde ud af, hvordan vi kunne genfortolke vores numre i en koncertsituation, og om det overhovedet kunne lade sig gøre ved hjælp af kun sang, trommer og 4-spors kassetiebåndoptager. Dette har inspireret processen omkring tilblivelsen af de nye tracks, og selvom det stadig er inden for det samme univers vi opererer, er det nye måske lidt mere direkte, enkelt og fysisk

Hvordan har Escho udviklet sig i forhold til startgrundlaget og jeres forventninger til projektet?

Andreas: - Escho er både små flyvske idéer og det store perspektiv. Man kan sige at det eneste mål, vi satte os fra starten, var at gøre det – at gå i gang. Vi vil gerne præsentere vores alternativ. Det vigtigste er, at musikken bliver dokumenteret og er tilgængelig, at den sker.

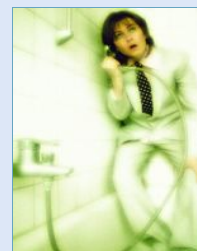
- Det har også været vigtigt for os, at Escho ikke blev for låst, at det var en flydende størrelse og ikke et tungt maskineri. Hvis vi har lyst til at udgive tre

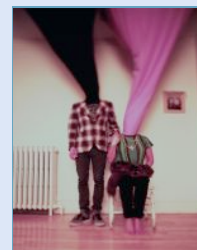
Hilmer Hassig (1960 – 2008)

Skaberskyer i horisonten

Observationer fra REcession Festival 2008

Ulv i pelsskæder
Interview med Handsome Furs

Det vigtigste er at musikken sker
Interview med Alle med balloner og terrasser

plader på én gang, gør vi det, og hvis vi har lyst til at sætte en koncert op med en uges varsel, så gør vi det. Den frihed er for mig essentiel i forhold til Escho. Det er en løbende og organisk proces. På mange måder opstår det bare af sig selv.

Anders: - Escho bygger på de erfaringer, som vi hver især har fået som musikere, grafikere, koncertgængere osv. Vi har en masse idéer og i stedet for bare at brokke os over, at andre gør det forkert, så prøver vi at gøre tingene selv.

- Escho kører hele tiden og er, hvad vi gør det til. Vi har arrangeret koncerter med bands, som vi gerne ville opleve live og udgivet plader, som vi syntes skulle ud. For mig at se har vi ingen profil, og derfor kan vi gøre hvad vi vil, og hvad vi synes er sjovt. Jeg tror, at vi alle fire dagdrømmer om at udgive bøger, producere film, rejse til månen osv.

- Jeg vil gerne sælge mange plader med mine bands, men jeg tror ikke det kommer til ske lige nu og her. Derfor vil jeg gerne lave fantastiske plader, der lyder godt og samtidig kommer ud som et vildt produkt. Det kan jeg gøre med Escho. Men alt det, jeg siger her, står for egen regning. Jeg tror, at alle i Escho mener noget forskelligt om det, vi går og gør, og det er måske netop det fede ved projektet. Jeg hader bands og selskaber, der prøver at have en fælles profil, for det er jo en løgn, eller i bedste fald en svaghed.

Anbefalinger fra Alle med balloner og terrasser

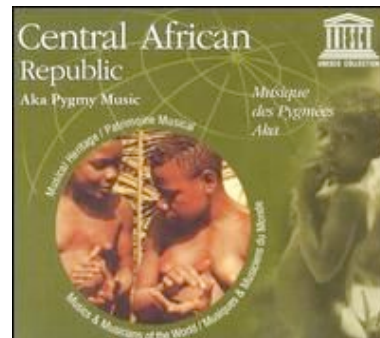
Vi har bedt Anders og Andreas om at anbefale tre albums hver. De supplerer med en bog anbefalet i fællesskab.

Anders anbefaler:

Central African Republic

Aka Pygmy Music (1972)

Pygmæmusik var i lang tid min store passion. Der var faktisk en lang periode for et par år siden, hvor jeg ikke hørte andet. Pygmæernes musik er altid vokalbåret, polyfonisk og de jodler. Det som er specielt ved denne plade er, at der modsat alle andre pygmæoptagelser er optagelser af enkelte pygmæer. Det er meget rørende at høre en lille pige synge og jodle en sang til jægerne, der vender hjem med bytte. Pladen er meget tørt optaget, og da det er optaget udenfor, hører man også engang imellem en fugl flyve forbi. Denne plade er noget af det mest musikalske, jeg nogensinde har hørt.

Scott Walker

Tilt (1995)

Mads Heldtberg (guitarist i Düreforsög) sagde engang for fem år siden, at han ville give mig en åbenbaring, og han spillede nogle af de gamle Scott Walker soloplader for mig. Han havde helt ret, og jeg købte med det samme *Scott I, II, III* og *IV*, men det var ikke nok til at tilfredsstille mig, så jeg købte også *Tilt* kort efter. Musikken var anderledes, men der var alligevel for mig en klar sammenhæng. *Tilt* handler for mig om at acceptere den absolutte stemme. Melodierne er tit sparsomme, men klangene i stemmen skifter hele tiden. Jeg synes det er den mest "alternative" plade, der endnu er udsendt. Selvom Walker var i 50erne, da han udsendte pladen, var han jo flere

kilometer foran sine unge kollegaer. (Det samme gælder i øvrigt for *The Drift*, som han udsendte for et par år siden). *Tilt* er rock, punk, moderne komposition og horror, men uden at være fusion. Det er mere uden for tid og genre. Jeg synes ikke, der er nogen ved siden af ham i rockmusik. Hvis han skal sammenlignes med nogen, er det forfattere så som J.G Ballard, Don DeLillo eller Cormac McCarthy.

Lill Lindfors

Du är den ende (1967)

Jeg købte denne plade for 10 kr. på grund den smukke blå farve på coveret. Det er den bedste skandinaviske plade, jeg har, og jeg synes Lill Lindfors er den bedste sanger. Den indeholder smukke svenske sange så som "Du är den ende" og "Jag tycker inte om dej", spanske sange og et par fortolkninger af girl group numre. Specielt "En sån kårl" (Just like a man) er helt fantastisk. Strygerarrangementerne rammer en rørende skandinavisk stemning, uden at den nogensinde kammer over i den nordiske tone. Lill Lindfors'

vokal ligger konsekvent for højt i mixet, hvilket gør at hun til tider lyder som en isbryder på et tilfrosset hav. Og så ruller hun så ekstravagant på r'erne, at jeg bliver helt varm inden i.

Andreas anbefaler:

Charles Hayward

Abracadabra Information (2004)

Charles Hayward er en britisk trommeslager, sanger og komponist, som Peter Peter i sin tid introducerede mig til. Han er mest kendt som medlem af den yderst intense gruppe This Heat, hvis plader alle i sig selv er anbefalelsesværdige. De færreste ved dog, at Hayward, efter at This Heat stoppede i starten af firserne, fortsatte, der hvor gruppen slap, først med Camberwell Now og senere på egen hånd. I Escho har vi arrangeret solokoncerter med Charles Hayward to gange, den første i

Radiohuset på Rosenørns Allé og den anden i et galleri på Islands Brygge. Begge koncerter var fantastiske! Han spiller trommer, synger og manipulerer bånd, alt sammen på en gang. Her er virkelig tale om en mand, som er dedikeret, og det er en meget bevægende og opløftende

oplevelse at overvære hans koncerter, der rummer både det fuldkomne nærvær og de fjerne galakser. Haywards trommespil er kraftfuldt og bevægeligt, som om tempoet duver let op og ned hele tiden, det lever. Til koncerterne spillede han hovedsageligt numre fra sit seneste album *Abracadabra Information* (2004), der indeholder flere klassiske Hayward sange, og hvor vokalen, den rytmiske fremdrift og klangpassagerne er i perfekt symbiose. For mig hører Charles Hayward med i samme kategori af syngende favorit-trommeslagere som Robert Wyatt, Tony Williams, Christian Vander fra Magma og Ringo Starr. En stor inspirationskilde.

Charles Ives

"Elegy to our Forefathers" fra *Orchestral Set No. 2* (1913)

Den amerikanske komponist Charles Ives (1874-1954) var en visionær outsider, som komponerede størstedelen af sine værker i slutningen af det

nittende og starten af det tyvende århundrede. Ives eksperimenterede med både atonalitet, tone clusters og komplekse rytmer. Desuden gjorde han stor brug af salmer, traditionelle sange og tidens populære marcher, som han inddrog brudstykker af i sine værker, der nogle gange lyder som kakofoniske lydcollager, men også rummer emmende passager af uhørt skønhed. Ives arbejdede hele sit liv i forsikringsbranchen og var godt oppe i årene, før hans musik overhovedet blev opført. At han har udtænkt musikken uden at høre den, gør jo bare hans bedrift endnu mere imponerende. Af alle Charles Ives værker står det lavmælte "Elegy to our Forefathers" fra *Orchestral Set No. 2*, som det allersmukkeste. Den bedste udgave af værket, jeg kender til, er første indspilningen fra 1967, hvor Morton Gould er dirigent, det er svært at beskrive i ord hvorfor, men for mig er det bare et perfekt øjeblik. Jeg har været Charles Ives fan, siden jeg var dreng, hvor min far tog mig med til en koncertopførelse af hans 4 symfoni, som var en kæmpe oplevelse. "Elegy to our Forefathers" hørte jeg første gang på et mixtape, som TS Høeg havde lavet til mig, og Nis B forærede mig senere lp'en i fødselsdagsgave, vi deler en fælles passion for klassisk musik udgivet på vinyl.

Rhythm Devils

Rhythm Devils Play River Music (1980)

Da Francis Ford Coppola lavede *Apocalypse Now* i 1979, fik han den idé at soundtracket skulle bestå af slagtøjsmusik der i stemning kunne matche filmens heftige atmosfære og ukendte mørke. Han hyrede Mickey Hart, trommeslageren fra Grateful Dead, der sammensatte et hold af musikere til indspilningerne. Efter sigende fyldte de studiet op med instrumenter og gik rundt i denne jungle af percussion og indspillede, mens filmen blev fremvist. Der blev kun brugt meget få

brudstykker fra denne session i den færdige film, men heldigvis udkom musikken på albummet *Rhythm Devils Play River Music*. Det her er en af mine yndlings slagtøjsplader, den er virkelig godt indspillet, der er perspektiv i lydbilledet, og ofte er der flere dynamiske lag i gang simultant.

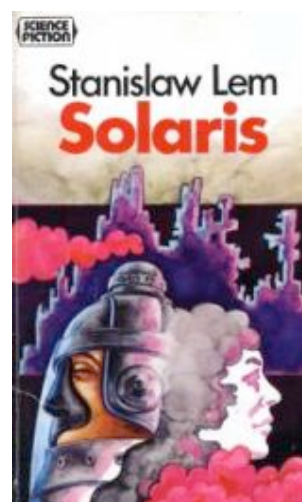
Anders og Andreas anbefaler i fællesskab:

Stanislaw Lem

Solaris (1961)

Andreas:

Romanen *Solaris*, skrevet af den polske science fiction forfatter Stanislaw Lem i 1961, er en fælles favorit og bliver derfor også en fælles anbefaling. *Solaris* er ikke science fiction i traditionel forstand, men bruger mere genren som afsæt for at kunne fortælle en abstrakt og fantastisk historie om menneskets perception, hukommelse, mangler og potentiale. Romanen består for en stor del af historiske og videnskabelige fakta om planeten Solaris, der er omgivet af et levende rødt hav. Samtidig er det også en slags kærlighedshistorie om videnskabsmanden Kris Kelvin, som er blevet sendt til Solaris for at undersøge en række uforklarlige hændelser, og selv på mærkværdig vis bliver hjemsoget af sin egen fortid. *Solaris* er i øvrigt blevet filmatiseret to gange, og både Tarkovskijs berømte version fra 1972 og Steven Soderberghs re-fortolkning fra 2002, er

interessante og ret forskellige bud på en udlægning af bogens temaer.

Anders:

Andreas anbefalede bogen til mig, da han lige var gået i gang med at læse den. Den blev ligesom en spejlingspunkt for det projekt, vi havde gang i. Lem bruger science fiction genren som en ubekendt faktor til at fortælle en historie om noget så naturalistisk som kærligheden og fortiden. Jeg blev straks inspireret til at forstå vores egen musik på samme måde. Altså at arbejde med den ubekendte faktor i vores musik som en slags platform til at lave musik som musik i alle tider er blevet lavet. Når alt kommer til stykket er vores musik med tromme og vokal jo mest i familie med den traditionelle musik. Men vi ønskede også at bringe folk et ukendt sted hen, når de hørte vores musik. Vi ønsker altså på ingen måde at undslippe virkeligheden, men mere krænge virkeligheden et andet sted hen. Jeg kan kun opfordrer folk til at læse denne bog. Og de må meget gerne gøre det mens de lytter til vores musik.

Facts

Vis detaljer [+]

Yderligere information

www.escho.dk

www.myspace.com/eschoeschoescho

Kommentarer (0)

Skjul kommentarer [-]

Nedenfor kan du læse kommentarer til artiklen. For at poste kommentarer skal du have en profil, som du kan registrere gratis [her](#).

Der er endnu ikke skrevet nogle kommentarer.

Skriv kommentar

Send kommentar

© 2000- Geiger

Indhold må ikke gengives uden skriftlig tilladelse. Citater kun med kilde. Meninger tilkendegivet af Geiger.dk's brugere stemmer ikke nødvendigvis overens med redaktionens.

[Til toppen](#)